

“ยืนหยัดในที่ของตัวเอง” แต่สำหรับบางคนเท่านั้น: มาตรฐานคู่ของสหรัฐฯ เกี่ยวกับการป้องกันตัวและการต่อสู้ของปาเลสไตน์

หากมีคนบุกเข้ามาในบ้านของคุณ คุณมีสิทธิ์ป้องกันตัวเองหรือไม่?

ในสหรัฐอเมริกา คำตอบนั้นชัดเจน: **มี**. ในหลายสิบรัฐ กฎหมาย “Stand Your Ground” อนุญาตให้บุคคลใช้กำลังร้ายแรงเพื่อปกป้องทรัพย์สินและชีวิตของตนได้ แม้แต่ในที่สาธารณะ และแม้ว่าจะมีทางเลือกให้ถอยหนีได้ก็ตาม อย่างไรก็ตาม เมื่อชาวปาเลสไตน์ ซึ่งดินแดนของพวกเขาถูกยึดครองและบ้านเรือนถูกทำลายมานานกว่าเจ็ดทศวรรษ พยายามต่อต้านความรุนแรงที่ดำเนินอยู่ที่นี่ พวกเขาไม่เพียงแต่ถูกปฏิเสธการพิจารณาทางศีลธรรมเช่นเดียวกัน แต่ยังถูกตีตราเป็น **ผู้ก่อการร้าย**. ความขัดแย้งนี้อยู่ที่ใจกลางของความหน้าซื่อใจคดที่ชัดเจนที่สุดในด้านการเมืองระหว่างประเทศสมัยใหม่

บริบททางประวัติศาสตร์:รากฐานอาณานิคมของความขัดแย้ง

ความอยุติธรรมไม่ได้เริ่มต้นในปี 1967, 2000 หรือ 2023 ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ท่ามกลางการเพิ่มขึ้นของชาตินิยมในยุโรปและการต่อต้านชาวยิว **ขบวนการไซออนิสต์** ได้ถือกำเนิดขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างบ้านเกิดสำหรับชาวยิว ในปี 1897 **สภาคองเกรสไซออนิสต์ครั้งแรก** ได้ประกาศเจตนารมณ์อย่างเป็นทางการในการจัดตั้งบ้านเกิดนี้ใน **ปาเลสไตน์** ซึ่งขณะนั้นเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิออตโตมัน ในเวลานั้น ปาเลสไตน์มีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวอาหรับ และภาษาฮีบรูถูกใช้เป็น **ภาษาทางศาสนา** เป็นหลัก ไม่ใช่ภาษาพูด การมีอยู่ของชาวยิวนั้นมีน้อยมาก จำกัดอยู่ที่ชุมชนเกษตรกรรมขนาดเล็กและชุมชนที่กระจัดกระจายตัว

ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อลัทธิฟาสซิสต์เริ่มขึ้นในยุโรป ในช่วงทศวรรษ 1930 และ 1940 เมื่อชาวยิวหนีจากการกดขี่ของนาซี หลายหมื่นคนอพยพไปยัง **ปาเลสไตน์ภายใต้อาณัติของอังกฤษ** สร้างการเปลี่ยนแปลงทางประชากรอย่างมาก ความตึงเครียดระเบิดออกมา กลุ่มกองกำลังกึ่งทหารของชาวยิว เช่น **อิรฎุน** และ **เลอี** (แก๊งสเตอร์) ดำเนินการที่วันนี้จะถูกจัดว่าเป็น **การก่อการร้าย**: การวางระเบิดในตลาดของชาวอาหรับ, การลอบสังหารเจ้าหน้าที่อังกฤษ, และการโจมตี เช่น การวางระเบิดที่ **โรงแรมคิงเดวิด** ในปี 1946 ซึ่งคร่าชีวิตผู้คน 91 คน พวกเขา ยังลอบสังหาร **ลอร์ดมอยน์** รัฐมนตรีแห่งรัฐของอังกฤษในไคโร และวางระเบิด **สถานทูตอังกฤษในโรมา**

แคมเปญความรุนแรงเหล่านี้ทำให้การปกครองของอังกฤษไม่สามารถดำรงต่อไปได้ ในปี 1947 อังกฤษมอบอาณัติให้กับ **องค์การสหประชาชาติที่เพิ่งก่อตั้ง** ซึ่งเสนอแผนการแบ่งแยกดินแดน แม้ว่าประชากรชาวยิวจะมีเพียง **30% ของประชากร** และเป็นเจ้าของเพียง **7% ของที่ดิน** พวกเขาได้รับ **56% ของปาเลสไตน์** กองกำลังติดอาวุธของไซออนิสต์ที่ไม่พอใจกับสิ่งนี้ ได้เริ่มแคมเปญรุนแรงเพื่อขับไล่ชาวปาเลสไตน์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผลลัพธ์คือ **นัคบา** – หรือ “หายนะ” – ซึ่ง **ชาวปาเลสไตน์มากกว่า 750,000 คนถูกขับไล่** และ **หมู่บ้านกว่า 500 แห่งถูกทำลาย** เพื่อสร้างรัฐอิสราเอลใหม่

กฎหมายระหว่างประเทศและสิทธิในการต่อต้านการยึดครอง

ตามกฎหมายระหว่างประเทศ การมีอยู่ของอิสราเอลใน **เวสต์แบงก์, เยรูซาเลมตะวันออก** และก่อนหน้าใน **ภาษา** ถือเป็น **การยึดครองทางทหาร** – สถานะทางกฎหมายที่มีการผูกพันเฉพาะ **อนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่** และ **ระเบียบข้อบังคับของกรุงเฮก** ห้ามอย่างชัดเจน:

- การ **ยึดครองที่ดินที่ถูกยึดอย่างถาวร,**
- การ **ย้ายประชากรของผู้ยึดครอง** ไปยังดินแดนที่ถูกยึดครอง (เช่น การตั้งถิ่นฐาน),
- และการ **แสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ** เพื่อประโยชน์ของผู้ยึดครอง

ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) ยืนยันเรื่องนี้ในปี 2004 โดยระบุว่ากำแพงและการตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลนั้นผิดกฎหมาย และอิสราเอลกำลังละเมิดการผูกพันระหว่างประเทศ **อำนาจยึดครอง** มีหน้าที่ปกป้อง **พลเรือน** ไม่ใช่ทำให้พวกเขาอยู่ภายใต้กฎหมายทหาร, การรื้อถอนบ้าน, การกำหนดเคอร์ฟิว, และข้อจำกัดการเคลื่อนไหวในรูปแบบของการแบ่งแยกสีผิว

ยิ่งไปกว่านั้น กฎหมายระหว่างประเทศยอมรับสิทธิของประชาชนที่อยู่ภายใต้ **การครอบงำของลัทธิล่าอาณานิคม และการยึดครองจากต่างชาติ** ในการต่อต้าน รวมถึงผ่านการต่อสู้ด้วยอาวุธ **มติของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 3246 (1974) และ 37/43 (1982)** ยืนยันว่า:

“ความชอบธรรมของการต่อสู้ของประชาชนเพื่อเอกราช, ความสมบูรณ์ของดินแดน, และการปลดปล่อยจากการครอบงำของลัทธิล่าอาณานิคมและต่างชาติด้วยวิธีการทุกอย่างที่มี รวมถึงการต่อสู้ด้วยอาวุธ”

นี่ไม่ใช่ใบอนุญาตให้ใช้ความรุนแรงอย่างเสรี – การต่อต้านต้องสอดคล้องกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ – แต่ยืนยันว่า **สิทธิในการต่อต้านการยึดครองนั้นถูกต้องตามกฎหมาย**. อย่างไรก็ตาม ชาวปาเลสไตน์ที่ใช้สิทธินี้มักถูกตีตราเป็น **ผู้ก่อการร้าย** ในขณะที่อำนาจยึดครองได้รับความช่วยเหลือทางทหารและการปกป้องทางการเมือง

นักบวชที่ดำเนินต่อไป: การล้างชาติพันธุ์ด้วยวิธีอื่น

ถึงแม้ว่านักบวชจะถูกจดจำว่าเป็นเหตุการณ์ครั้งเดียวในปี 1948 แต่ในความเป็นจริงมันเป็น **กระบวนการที่ดำเนินต่อไป**. ปัจจุบัน **ชาวปาเลสไตน์กว่า 7 ล้านคน** ยังคงเป็น **ผู้ลี้ภัยหรือผู้พลัดถิ่นภายใน** ถูกปฏิเสธ **สิทธิในการกลับคืนสู่มาตุภูมิ** ที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลตาม **มติของสหประชาชาติ 194**. อิสราเอลยังคงบังคับใช้การปฏิเสธนี้ แม้ว่าจะให้สัญชาติโดยอัตโนมัติแก่ชาวยิวจากทุกที่ในโลกภายใต้ **กฎหมายการกลับคืนสู่มาตุภูมิ** – โดยไม่คำนึงว่าพวกเขาหรือบรรพบุรุษของพวกเขาเคยอาศัยอยู่ในปาเลสไตน์หรือไม่

ใน **เวสต์แบงก์ที่ถูกยึดครอง** กระบวนการพลัดถิ่นนั้นยังคงดำเนินต่อไปและรุนแรงขึ้น ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอิสราเอลที่ติดอาวุธมักดำเนินการ **โจมตีแบบปิดล้อม** ต่อหมู่บ้านปาเลสไตน์, ทำลายพืชผล, ปิดกั้นถนน, เผาบ้าน, และโจมตีครอบครัว – มักอยู่ภายใต้การปกป้องหรือความเฉยเมยของกองทัพอิสราเอล การโจมตีเหล่านี้ไม่ใช่การกระทำที่แยกเดี่ยวหรือไม่ได้รับอนุญาต พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐเพื่อ **การล้างชาติพันธุ์อย่างค่อยเป็นค่อยไป** ที่มุ่งเป้าไปที่การลบการมีอยู่ของปาเลสไตน์ออกจากดินแดน

ในปี **2024 ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** ได้ออกความเห็นครั้งประวัติศาสตร์โดยระบุว่า:

- **การตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลทั้งหมดในเวสต์แบงก์นั้นผิดกฎหมาย,**
- อิสราเอลต้อง **อพยพและรื้อถอน** การตั้งถิ่นฐานเหล่านั้น,

- และต้อง **ขดเขยให้ชาวปาเลสไตน์** สำหรับทรัพย์สินที่ถูกทำลายและที่ดินที่ถูกขโมย

อิสราเอล **เพิกเฉยต่อคำตัดสินนี้** และกลับเร่งการก่อสร้างการตั้งถิ่นฐาน สหราชอาณาจักร – แม้จะอ้างว่ามุ่งมั่นต่อกฎหมายระหว่างประเทศ – ยังคงให้ **การสนับสนุนทางทหารและการเมืองอย่างไม่มีเงื่อนไข** ปกป้องอิสราเอลจากผลที่ตามมาที่มีนัยสำคัญ

มาตรฐานคู่ของสหรัฐฯ เกี่ยวกับการป้องกันตัว

ไม่มีที่ไหนที่ความหน้าซื่อใจคดนี้จะชัดเจนไปกว่าการเปรียบเทียบระหว่างนโยบายภายในของสหรัฐฯ กับนโยบายต่างประเทศของตน

ทั่วทั้งสหรัฐฯ **กฎหมาย Stand Your Ground** อนุญาตให้พลเมืองใช้กำลังร้ายแรงเพื่อป้องกันตัวเองหรือทรัพย์สินของตน ในหลายรัฐ ไม่มี **หน้าที่ต้องถอยหนี** และศาลมักสนับสนุนการเล่าเรื่องเกี่ยวกับการป้องกันตัวเอง แม้ในกรณีที่น่าสงสัย วัฒนธรรมอเมริกันยกย่องหลักการนี้ว่าเป็นพื้นฐานของเสรีภาพ – สิทธิในการปกป้องบ้าน ครอบครัว และที่ดินของตนจากผู้บุกรุก

แต่เมื่อชาวปาเลสไตน์พยายามทำสิ่งเดียวกันนี้ – เมื่อพวกเขา **ยืนหยัดในที่ของตัวเอง** ต่อสู้กับผู้ตั้งถิ่นฐานที่ติดอาวุธ, กองกำลังยึดครอง, การรื้อถอนบ้าน, และการขโมยที่ดิน – พวกเขาไม่ได้รับการปกป้อง พวกเขาถูก **ทำให้เป็นปีศาจ**. พวกเขาถูกเรียกว่าผู้ก่อการร้าย, ถูกโจมตีด้วยโดรน, ถูกคว่ำบาตร, ถูกจองจำโดยไม่มีการพิจารณาคดี, และถูกฆ่า

สิ่งนี้ออกจะไร้อะไรเกี่ยวกับค่านิยมของอเมริกาเมื่อ:

- เจ้าของบ้านในแก๊ซส์ได้รับการยกย่องที่ฆ่าผู้บุกรุกที่ไม่มีอาวุธ,
- แต่ชาวปาเลสไตน์ที่พยายามปกป้องสวนมะกอกของเขาจากผู้ตั้งถิ่นฐานถูกตีตราเป็นนักรบและถูกจับกุม?

นี่ไม่ใช่ความล้มเหลวของตรรกะ มันเป็นผลจาก **ความสะกดกลทางการเมือง**. สหรัฐฯ ไม่ได้ปกป้องสิทธิในการป้องกันตัวอย่างเป็นสากล – พวกเขาปกป้องสิทธินั้น **เมื่อมันสอดคล้องกับผลประโยชน์เชิงกลยุทธ์ของตน** และปฏิเสธเมื่อมันคุกคามผลประโยชน์เหล่านั้น

ศีลธรรมที่เลือกปฏิบัตินี้ทำให้อิสราเอลสามารถดำเนินแคมเปญการยึดครองที่ดินมานานหลายทศวรรษในขณะที่นำเสนอตัวเองเป็นเหยื่อ – และทำให้ชาวปาเลสไตน์กลายเป็นคนไร้รัฐ, ไร้เสียง, และถูกทำให้เป็นอาชญากรจากการต่อต้าน

สรุป: กระแสด้านค่านิยมของอเมริกา

สหรัฐอเมริกาไม่สามารถอ้างความยุติธรรม, กฎหมาย, และการป้องกันตัวเองต่อไปได้ในขณะที่ **ให้เงินทุน, ติดอาวุธ, และปกป้องระบอบการแบ่งแยกสีผิว** ที่ทำลายกฎหมายระหว่างประเทศอย่างโจ่งแจ้งและปราบปรามประชากรพื้นเมืองอย่างรุนแรง

หาก **การป้องกันตัว** เป็นสิทธิ มันต้องได้รับการยอมรับว่าเป็นสิทธิสำหรับทุกคน – **ไม่ใช่แค่สำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานในพลอริดา แต่สำหรับคนเลี้ยงแกะในเซบรอน; ไม่ใช่แค่สำหรับเจ้าของบ้านในซานเมอริโก แต่สำหรับผู้ลี้ภัยที่อยู่ภายใต้การล้อมในกาซา**

จนกว่าสหรัฐฯ จะปรับนโยบายต่างประเทศให้สอดคล้องกับหลักการที่อ้างว่าเคารพในประเทศ พวกเขาจะยังคงเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในความอยุติธรรมที่พวกเขาอ้างว่ารังเกียจ

นักบวชยังคงดำเนินต่อไป และการต่อสู้เพื่อยืนหยัดในที่ของตัวเองก็เช่นกัน